

mis lennad priised innimessed seal on, ja need loiose loomad, mis seal orgus ja mäggede peal alja rohhu seos kepsu lõwad; ei nende väralissi ep olle siin üllewel maa peal kellegi film veel nähha saanud."

„Mits fa siis nenda seia ülesse tagagoji ruttasid?" ütles siis suur Klaus; ei ma ep ollets sedda teinud, kui seal nenda vägga illus on."

„Bah! sedda ma teggin farwalusse pärrast!" töötis rebbane, piisik Klaus. Sa kuulsid, mis ma sulle rälisin: Merrineitsit ütles mulle: Üks penniloorm eddas tee peal seista veel terve farri loiosid, mis ta mulle tahta sinkida; agga mis feed teminal muud on, kui jörggi, fest temina ei wöi ialdes weest wälja tulla. Ma tean, et jörggi logates eddasி woolab, ja parremasse ja wassalu poole otseföhhe teelt ärrafääänab; tee wennib, möda jögge läies, piikas; ma lähhen ennen otse; tullen jöest wälja, kain isse maa, kinni jörggi jälle wasto tulleb. Seddawiisi saan ma farja ölpjam lätte.

„Oh! ja olled üks önnelik mees!" öhkas suur Klaus. „Ei tea, kas mulle fa furja antaotse, kui ma jöe pöhja lähhen?",

„Küll issa!" napsas teine üttelsda; „agga ma ei suuda sind fottis jöe äre fanda, fa olled liig lopjasas ferre polest. Kui fa omma jassaga sinna lähched ja issi fotti poed, tahhan ma sind hea meelega jölle orata."

„Suur aitümma! Agga kui ma seal mitte merri-loiosid ei saa, siis soen ma siinu nahha wemslaga täis."

„Ärra olle nii helde lubbama; kes teab, mis lugu sa siis laulad, kui jöest ükskord wälja tulled!" Ja nemmad ruttasid jöe äre. Kui loiosed welt emalt näggid, piisid nemmad sorgus sabbedega plaggama jöe poole, kus jännu lustutasid.

„Ennäh! kui nad wette taggoasi lippuvad; ei naad tea, kus nende pärris loht on!" ütles piisike Klaus. „Pean issi fa tagga järrel minnema."

„Tulle aita mind eswast, te pärrast, mis tahhad! Olle kerm, muidu saad ja juggeda." Ja temma pugges suure fotti sisse, mis pöigititi ühhe ärja turja peal juhtus ollewad. „Wötti panne mönni hea siirvi fa fotti; ei tea, kas ilma nendeta pöhja lähhen!" ütles wiimaks suur Klaus.

„Küll issa!" ütles piisike taim, ja tallus äggades ühhe ausa pöld siirvi jöe ärest filla peale; suur Klaus wöttis ande tännoga wasto, ja piisike Klaus sidus fotti suu tubli finni, ja läikkas fotti jõste.

„Ma lardan, ta ei leia seal mitte weisid!" ütles piisike Klaus, ja aias omma weised kõdbo poole.